

Марія Чумарна

У чотирьох книгах

Книга 2

ПОСЛАНЕЦЬ ВСЕСВІТУ

Художник Віра Чипурко

ТЕРНОПІЛЬ
НАВЧАЛЬНА КНИГА – БОГДАН

Дорогі читачі!

«Посланець Всесвіту» — так називається друга книжка із серії книг «Пригоди Лумпумчика». У ній вже знайомий вам Василько Ігнатенко дізнається неймовірну новину про самого себе. Це додасть йому сил і бажання творити різні дива, зробити щось особливе, незвичайне для своїх друзів. Також з'ясується, що в багатьох Василькових однокласниках дрімають іще не пробуджені таланти. Разом із друзями Василько помандрує околицями свого рідного містечка Вишнівки, а там...

Що буде там, ви дізнаєтесь, прочитавши цю книжку. Окрім того, ви зрозумієте, що таке проблема, як її вирішувати і як діє у світі закон бажань.

А ще ви разом із Васильком здійснисте неймовірну подорож у часі — на глибину мільйонів літ, коли тільки зароджувалась наша планета. Проникнете на дно моря, у фантастичні гроти, побачите життя різних істот і довідаєтесь, як можна порозумітися навіть із найдрібнішими з них.

І якщо хтось із вас раптом відчує себе таємничим посланцем Всесвіту на нашій планеті, якщо захоче присвятити своє життя втіленню високих і могутніх мрій, — то ця книжка саме для вас! Бо вона дасть вам багато підказок, як стати героєм у звичайному, буденному житті.

Кожному з вас, дорогі юні друзі, я кажу устами героїв своїх книжок: «Приглянься до себе! Ти — не просто хлопчик чи дівчинка, в яких є ім'я. Ти — єдиний і неповторний у всіх світах. Ніхто не зможе зробити в цьому світі те, що призначено зробити саме тобі. Всесвіт любить тебе і впізнає! Постарайся сам себе упізнати і розкрити для світу!»

Але спершу усміхнись — і візьмись читати цю книжку...

З любов'ю, Марія Чумарна

ПЕРСОНАЖІ

Лумпумчик

Прибулець із Сатурна, який допомагає Василькові та його однокласникам подорожувати в часі. Чим він здивує дітей цього разу?

Василько

Звичайнісінький хлопець, якого несподівано обирає своїм Посланцем Рада Семи Священних Планет. Чи усвідомлює він, яку важливу місію йому доведеться виконати?

Іринка

Красива і добра дівчинка, яка не має можливості навчатись у звичайній школі через захворювання очей. Чи здатен хоч хтось допомогти Іринці? Невже їй залишається сподіватись хіба що на диво?

Юрчик

Звичайний малюк з незвичайними здібностями. Чи здогадується він про свій унікальний дар? Хто допоможе хлопчикові розкрити його талант?

Бджолина Матка

Королева бджолиного царства, яка мудро і справедливо керує своїми підданими. Яким чином Василькові вдасться побувати в цьому царстві, аби побачити все на власні очі?

Золота олениця

Прекрасний образ із Василькового сну. Що нагадали хлопцеві лагідні очі олениці? Чия любов спонукала його повернутися із Сатурна?

Райдужний кальмар

Мешканець океану від створення світу, який влаштовує дивовижні світлові вистави у воді й уміло маскується від ворогів. На якій глибині часу Василько зможе побачити цього кальмара?

МИ ЇДЕМО НА ПОЛІГОН

Субота, якої я так чекав, почалася з магічного слова «проблема». Здається, люди просто не можуть без нього жити. Лумпумчик каже, що Всесвіт побудований дуже просто і зрозуміло. А от у нас на Землі все втрачає простоту і зрозумілість, коли звучить це слово. І що воно взагалі означає?

— В тебе якісь проблеми? — запитав мене тато за сніданком. — Останніми днями ти навіть комп'ютера не вмикаєш.

— Хіба це проблема?

— Та ні, навпаки. Я радий, що ти більше часу проводиш на свіжому повітрі.

О, до речі: тато нагадав мені, що цікаво було б пограти з Лумпумчиком у якусь гру. Раніше моїм найбільшим другом був Компутик. Добре, що він не вміє ображатися.

— Ти мене чуєш, Васильку?

— Та чую, тату! — я посміхнувся, побачивши, як напружено тато з мамою дивляться на мене. — А що таке проблема?

Це питання якось само злетіло мені з язика, але моїх батьків воно просто вразило.

— Ну, це... коли у людини псується настрій від того, що в неї щось не вдається... — видно було, що тато сам не зовсім розуміє, що означає це слово. — До речі, що там у школі? Як твої оцінки?

— У школі закінчується навчальний рік, у нас буде випускний бал. Правда, мамо? Ви вже отримали запрошення? А оцінки в мене, як завжди, добрі.

Тато не знав, про що мене ще запитати. Він взявся за свою каву і почав читати газету. Мама мовчки збирала посуд.

Ех, якби мама бачила ельфів! І королеву квітів! Ні, це треба було не тільки бачити, а відчувати...

Як добре, що у квітів нема проблем! Ага, я ще не розпитав Лумпумчика, де знаходиться їхнє царство!

Задзвонив телефон. Це був Сашко.

— То що — ми збираємося нині на полігоні?

Полігоном називали у нас красивий луг за містом, де створили заповідну зону. Тут можна було відпочивати, не забруднюючи природу.

Ми домовилися з класом, що проведемо тут цілий вихідний день. У нас було дуже багато справ із Лумпумчиком. Самі розумієте. Ми просто не встигали все охопити. А влітку всі роз'їдуться на канікули.

— Добре, давай за годинку! Збір на зупинці!

— Ви кудись ідете? — запитала мама.

— Їдемо з класом на полігон. Мамо, приготуй мені бутерброди!

— А може, з'їздимо в село до дідуся? — запитав тато.

— Давай уже влітку! У нас важливі справи!

— Які справи можуть бути в четвертому класі?

— Тату, ти ніколи не був у четвертому класі?

Коли я стану дорослим, думав я собі по дорозі, найбільше буду старатися не забути, як був дитиною. Як я думав, про що мріяв. І які в мене були проблеми...

МОЯ ПРОБЛЕМА

Напевно, проблема — це щось таке, що від самої думки про нього в животі починає нудити. У мене так завжди буває. Скажімо, коли мені говорять неправду. Чи коли мене ображають, а я не можу себе захистити.

Може, проблема — це коли ти не можеш забути про щось? Наприклад, про ту сліпу дівчинку, яка живе на нашій вулиці.

Коли в мене буває поганий настрій, я шукаю в собі, з чого він росте, цей настрій. Починаю згадувати, що було сьогодні таке, на що реагує мій «екранчик» у животі. Ніби клацаю по клавіатурі, а коли мій «екранчик» заморгає, — зупиняюся і починаю обдумувати все, від чого мені погано на душі.

Сьогодні вранці я знову відчув, що згадка про цю дівчинку змусила мій «екранчик» моргати. Напевно, це є моя проблема. Хоча вона й не моя. Я навіть не знаю, як звати ту дівчинку. Але щоразу, коли її бачу, відчуваю себе дуже слабеньким.

Для чого люди живуть, працюють, вважають себе розумними, коли не можуть допомогти одні другим?

Коли я про це думаю, мені хочеться стати лікарем. Мені здається, що коли я зможувилікувати цю дівчинку, то в житті не буде жодних проблем.

А ще мені хочеться бути винахідником. Придумувати такі машини, щоби можна було мандрувати в часі. Може, Лумпумчик допоможе?

По дорозі я, як завжди, машинально звернув на вуличку, що веде до школи. Це вуличка моєї проблеми. Дівчинки на лавці не було. Напевно, мама на вихідні кудись її повезла.

Як було б добре, якби я міг їй про все-все на світі розповісти! А ми навіть не знайомі...